

Управління освіти Фастівського міськвиконкому

Методичний кабінет

Година спілкування

Бабин яр забуттю не підлягає !!!

класного керівника 5-В класу

Фастівської

загальноосвітньої школи

I – III ступенів № 1

Горшкової Вікторії Леонідівни

ГОДИНА СПІЛКУВАННЯ

Тема: Бабин яр забуттю не підлягає!!!

Мета: в доступній формі розкрити зміст трагедії в Бабиному Яру, її вплив на долю людства, на історичну пам'ять сучасників; викрити людиноненависницьку політику нацизму; формувати розуміння того, що мир, мир, життя і злагода людей – найвищі цінності на землі.

Обладнання: фотографії, виставка книг, плакат « 29 вересня 1941 року», стенд « Трагедія Бабиного Яру»

Асистенти: учні 10 класу в ролі ведучих.

Форма проведення : заочна екскурсія.

Народ єврейський! Славний!
Не втішай тебе я хочу.
Кожен хай тут слуха:
в цей час, коли сиnam твоїм вмирать
прийшлося від фашистського обуха,
Я хочу силу, силу оспівать,
безсмертну силу твого духа.
П. Тичина

Хід заходу

Вступне слово вчителя.

- **Любі діти! Наша сьогоднішня зустріч присвячена трагедія Бабиного Яру. Кожного року 29 вересня в школах нашої Батьківщини проводяться уроки пам'яті на честь вшанування пам'яті жертв Голокосту.**

Цього дня 1941 року фашисти в Києві знищили десятки тисяч громадян, мешканців міста Києва, більшість з яких були євреями. Але серед них були тисячі українців, росіян, громадян інших національностей. Усі 778 днів окупації Києва, німці розстрілювали людей. Десятками, сотнями, сотнями кожного дня. Злочини Бабиного Яру перевершили всі відомі до цього трагедії. Але це не тільки трагедія минулої війни, це уроки на майбутнє, як зберегти мир і зупинити насильство.

1 Ведучий.

Історія виникнення Бабиного Яру.

До нас дійшла легенда в якій розповідається про те, що колись давно в цій місцевості жив воєвода на прізвисько Бабій, тому його прізвищем назвали яр.

2 Ведучий.

Саме це місце фашисти обрали для своїх злочинів. Бабин Яр – це місцевість порита глибокими ярами.(Довжиною до 50 метрів) Тому тут легко було нищити трупи.

1 Ведучий.

29 вересня 1941 року радянські війська залишили Київ. Цього ж дня фашисти окупували місто. І почали свою криваву тризну. Ввели свій страшний закон і порядок.

Вчитель

Смерть і насильство приніс новий німецький порядок.

Першими жертвами репресій стали київські підпільники і цигани. Їх знищили ще 20 вересня. А з двадцять другого вересня до страшного місця Бабиного яру потяг колони машин з єврейським населенням.

2 Ведучий.

28 вересня в місті з'явилися оголошення в яких наказувалося всім євреям з'явитися до Лук'янівського кладовища. Люди розуміли , що Бабин Яр – це смерть.

29 вересня 1941 року десятки тисяч киян вирушили в свою останню путь.

Вчитель

**Це була страшна дорога смерті. Дорога по якій ішли приречені.
Дорога в небуття.**

1 Ведучий

Владико світла, доброти і правди,

Спустиись з небес на землю нашу стань.

Тут людська кров, пролита без пощади, Горять в могилі, як не згасна грань.

1 дитина

Буде суд і буде кара,

Отверзеться Бабин Яр.

Хлине кров, як повінь яра,

Вдарить хвиля аж до хмар.

На узвишшя піднебесне

Вийде світлий судія,

Крикнуть сурми і воскресне,

Вся Давидова сім'я.

2 дитина

Не сховається почвара,

Ані вбивця , ні грабар.

Буде суд і буде кара.

Отверзеться Бабин Яр

Розпадуться небосхили,

Божа явиться можуть.

Вийдуть праведні з могил,

Злих в могилу поведуть.

2 Ведучий

Їх тисячі лягли у Бабин Яр широкий,

І катували їх тіла, у тім яру кати.
Топтали їх тіла, ридали хмари...
Й дощем червоним хмари ті лягли.
Страшним став вересень осінній,
Для тих , що йшли в далеке небуття.
Земля здригалася в холодній тіні,
І плакала немов хоронячи дитя.
А нелюди дивилися жорстоко,
Бо серця в них не було і нема.
А під ногами в них здригалася в потугах ,
Ридала й плакала багряная земля.
Її призначення високе:
Родити хліб від колоса зерня,
Знівечив варвар боже призначення,
Холодним дулом кулемета.
Пройшли роки, давно вже сплили ріки,
То вереск кров'ю в тім яру цвіте.
Бо біль землі, і біль душі навіки,
Про злочин пам'ять у віки несе.

Вчитель

Ті, хто прийшли до Бабиного Яру вже ніколи не повернуться. З 29 вересня по 2 жовтня 1941 року у Бабиному Яру було розстріляно сто тисяч дітей, жінок і людей похилого віку. З них сорок тисяч євреїв, близько тисячі циган, решта : українці, росіяни та інші народності , які проживали на той час в Києві. Ці страшні цифри , ці факти не вміщаються в людській свідомості. Це неможна ні осмислити, ні зрозуміти. Такій жорстокості немає пояснення.

Ведуча.

Довгі роки тоталітарної системи замовчувалася правда про трагедію Бабиного Яру. На місцях масових розстрілів і катувань за наказом чиновників вирости житловий масив та парк відпочинку.

Майже 30 років чекав свого часу пам'ятник жертвам у Бабиному Ярі. Навколо Бабиного Яру було створено чимало міфів, побудованих на напівправді чи неправді. І тільки із здобуттям Україною незалежності велика київська трагедія стала відома широкому загалу. Поетеса Ліна Костенко писала:

Гілку показали на вербі.
Широко руками розвели.
Кажуть люди: десь тут у долині
Всі живцем закопані були.
Тут Одарка, невсипуща мати,
Миротвориця дитячих чвар.
Тут Лаврін, прислів'ями багатий,
І Кривенко, сивий чоботар.
Тут Юрко і чорноока Хана,
Всі малі товариші мої.
Тут земля, а в ній глибока рана,
Не чіпайте, боляче землі.

В пам'ять про страшну трагедію Бабиного Яру в Києві поставлено пам'ятник тим, хто пішов у небуття.

Цей пам'ятник є і пам'яттю і пересторогою для прийдешніх поколінь.

Ми маємо пам'ятати трагедію Бабиного Яру. Ми маємо молитися за безневинно убієнні душі. Лише наша пам'ять може заспокоїти їх.

Ми маємо пам'ятати Бабин Яр для того, щоб така трагедія не повторилася. Ми – Люди !

Ведучий.

Для багатьох народів незалежна Україна стала батьківщиною. Мир і злагода — це головне, що нам потрібно сьогодні. Пам'ятаючи про трагедію минулої війни, ми з надією дивимосся в майбутнє і віримо в нашу державу.

Народе, що дав геніїв великих,

Народе, що несеш із світових
глибин
Високий чесний дух серед
обмовин диких,
Низький тобі уклін!
Нас хліб живив один, одні поїли
води,
Ділили, як брати, ми радість і
печаль.
І нам за землю цю, за цвіт її
свободи
Життя віддать не жаль.
Нас не зломить повік, бо ми не
поодинці,
А попліч ідемо крізь темряву
негод...
Не умирать, а жить, євреї,
українці!
Нехай живе народ!

М. Рильський

Виконується Гімн України.

